

Élet Krisztus nélkül, élet Krisztussal

Időpont: 1939. április 10. Húsvét hétfő.

Alapige: Luk. 24:13-35

És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus. És beszélgetének magok közt mindazokról, amik történtek.

És lőn, hogy amint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton. De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagytok szomorú ábrázattal?

Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon? És monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: amelyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt: És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek. Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbbenettek minket, kik jó reggel a sírnál valának; És mikor nem találták az ő testét, haza jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, amint az asszonyok is mondták; őt pedig nem látták.

És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, amik ő felőle megíratnak.

Elközelítének pedig a faluhoz, amelybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne. De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velök maradjon. És lőn, mikor leült velök, a kenyeret vevén, megáldá, és megszegvén, nékik adá. És megnyilatkoznak az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük.

És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az írásokat? És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, akik velök valának. Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak! És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképpen ismerték meg őket a kenyér megszegéséről.

Emmausnak tart két vándor,
Lelkük oly bús, csüggeteg,
Arcuk ázott könnyhullástól,
Keblüket gond tépte meg...

Nem csoda, temetésről jönnek és ők mindent, mindent eltemettek azon az egy temetésen, abban az egy koporsóban. Mögöttük irtózatossá váló árnyéka sötétlik. Pedig mi azt reméltük... szakad fel szívükből a vallomás forrón, keserűen. Előttük a nagy bizonytalan, hogy lesz, mint lesz, él-e vagy meghalt egészen? Némelyek azt mondják, hogy a sírja üres, állítólag angyal is mondta, hogy feltámadott, de senki még nem látta. Mi hát az igazság? A szívük merő bánat, s mindez azért, mert elvesztették Krisztust, pedig tanítványok voltak.

Nekem meg kell alázkodnom ez alatt az Ige alatt, mert azt tanulom belőle, hogy a tanítvány is elveszítheti a hitet és kihullathatja életéből Krisztust. Igen, mert a keresztyén élet nem holmi főnyeremény, amelyet vaktában, de azután egyszer s mindenkori érvénnyel meg lehet ütni, azután nincs vele más gond, mint gondtalanul élvezni. A keresztyén élet mindennapi kenyér, amelyikért minden nap új harccal kell az embernek megharcolnia.

Az emmausi vándorok szomorú útja szomorú példája annak, hogy milyen a Krisztus nélküli élet. A Krisztus nélküli élet örömtelen élet. „...*Miért vagytok szomorú ábrázattal?*” Mekkora lehetett ezeknek az embereknek a szívében a borulat, hogy még az ábrázatokra is jutott egy darab bánatfelleg! A krisztustalan ember élete azért örömtelen élet, mert egész élete szüntelen veszteség. Az eltemetett Krisztussal ő mindent eltemet. Éppen miközben görcsösen ragaszkodik az innenső parthoz, elguruló, fogyó életéhez, ebben közben veszít, elveszíti az egész életet. Mert meg van írva: valaki meg akarja tartani életét, elveszíti azt! Csak az tarthatja meg életét, aki Krisztusért elveszíteni kész azt. A Krisztussal járó ember élete éppen ezen az alapon örök nyereség. Neki mindenből nyeresége van, mert Krisztusban a veszteségből is nyeresége van és éppen a legnagyobb veszteségből van legnagyobb nyeresége. Azt mondja Pál apostol: „*nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség*”.

A Krisztustalan ember élete azért örömtelen élet, mert egész élete csalódás. Mindig kevesebbet kap, mint amennyit vár és megérdemeltnek remél. Ezért élete örök panasz, perpatvar az ég ellen és zúgolódás. A Krisztussal járó ember élete azért örömteli élet, mert élete szüntelen boldog örök meglepetés, mindig többet kap, mint amit vár, amit megérdemelt volna, ezért van tele szíve, szája, élete hálaadással.

A Krisztus nélküli élet azért örömtelen, mert élete bizonytalanság, örök kérdés: hogy lesz, mint lesz. Van-e élő Isten, van-e örök élet? A Krisztussal járó ember élete azért öröm, mert így élete boldog bizonyosság: tudom, hogy az én Megváltóm él, előttem megyen és én nyomában megyek haza, s ez nekem elég.

Mikor azt mondjuk, hogy a Krisztus nélküli ember élete örömtelen élet, jól tudjuk, hogy e világban éppen a Krisztus nélküli emberek társaságában szokott legjobban harsogni, tivornyázni a magát örömmek nevező lárma. De tudjuk azt is, hogy van színlelt, látszat öröm és a legtöbb úgynevezett örülő ember csak azért örül, hogy elleplezze a világ és maga előtt is életének örömtelenségét és sivár ürességét. Nem láttatok még tivornyázó embert, akinek ajkán úgy ömlött ki az öröm, mint kráter száján a láva, s egyszerre minden átmenet nélkül leborult zokogni az asztalra? Akik örömüket a világban keresik, habzsolják, ha tudnának, ha mernének őszinték lenni, bizony leborulnának mind az asztalra és zokogva siratnák vélt örömüket, ördögnek áldozott lelküket, egész elkótyavetyélt életüket.

Hogy a Krisztus nélküli élet örömtelen élet, annak második szomorú bizonyosága az emmausi vándorok útján az, hogy az ilyen ember nem érti meg a bibliát. "*Ő monda nekik...*" Ezek a versek mutatják, hogy a két emmausi tanítvány ismerte a Bibliát, olvasta Mózesről kezdve a prófétákon keresztül végig, csak nem értette, mert azt olvasták ki a Bibliából, ami nekik kellemes volt, irredenta álmaikat fűtötték vele és Krisztust politikai hősnek szerették volna. Nem értették meg, hogy Krisztus szenvedő Krisztus lesz, aki meghal e világ bűneiért, úgy megy be dicsőségébe és övéit is úgy viszi be dicsőségébe. Nem értették az Írásokat, hanem Krisztusnak meg kellett azt számukra magyarázni.

Krisztus nélkül nem lehet a Bibliát megérteni. Nincs keresztyén ember e világon, aki legalább egyszer el ne mondta volna, olvasván a Bibliát, s azután hogy-hogyan sem egyszer csak ráunt, betette és letette. Nem csodálom, Krisztus nélkül kezdte, Isten megvilágosító

Szentleke nélkül próbálta olvasni, azért nem ment. A Szentírás nem holmi élvezetes, érdekfeszítő olvasmány. Aki azért akarja elővenni, hogy szórakozzék belőle, idejét mulassa vele, feltétlenül bele fog unni. A Szentírás nehéz könyv, nem lehet megérteni pislákoló értelmeknek világánál, ezt Krisztusnak kell megmagyarázni, ezt Isten Szentlelkének kell megvilágítania.

A Szentírás rendkívül kellemetlen könyv. Milyen kellemetlen dolog, mikor álunkba beleberreg a vekker, éppen most szólal meg a kellemetlen hang! Ilyen vekker a Szentírás is. Olyan jó volna aludni, a bűnök párnáin zavartalanul élvezni a vétkeket, azokat az édes-kedves bűnöket. Ezt megzavarja ez a könyv, szembesít engem önmagammal, bűneimmel, Istennel. Szenvedő Krisztusról beszél, a keresztre mutat, ítéletet emleget és döntésre hív fel. Dönteni pedig olyan kellemetlen! Sokkal könnyebb semlegességben élni le az életet. A Szentírás kellemetlen könyv annak, aki nem az Úr Jézussal olvassa, aki nem kéri az Isten Szentlelkét, hogy magyarázza meg neki.

Nem azt kérdezem, van-e Bibliád? Bizonyosra veszem, hogy ma már nincs család, ahol legalább 70 filléres biblia ne lenne, nem azt kérdezem, olvasod-e, de azt kérdezem: hogyan olvasod? Kéred-e Isten Szentlelkét, hogy világítson meg téged? Kéred-e az Úr Jézust, hogy magyarázza meg neked? Hasznod csak akkor lesz belőle, ha az Úr Jézus megeleveníti neked ezeket a holt betűket, ha 2000 és több ezer év távlatából átemeli ezt a könyvet a te életedbe, minden benne szereplő név helyébe odaírja a te nevedet: én megfeszítettem érted és feltámadtam a te megigazulásodért. Az emmausi vándorok szomorú útjának nyitja az, hogy Jézus nélkül nem lehet Jézust felismerni. Ez ellentmondásnak látszik, hiszen valamikor jól ismerték. Most is csatlakozik hozzájuk, 12 kilométert vele mentek, látták ábrázatát, de szemük vissza volt tartóztatva, nem ismerték meg, hályog volt szemükön. Magának az Úr Jézusnak kellett magát kinyilatkoztatni, a hályogot levenni szemükről a kenyér megszegésekor.

Jézus minden emberhez egyformán közel van, csak nem ismerjük meg mindig. Ő közelít hozzánk mindenben. Ő mindenben közeledni tud hozzánk. Ő áld meg örömmel s én nem ismerem meg, azt mondom, szerencsém volt. Ő ver meg, s én nem ismerem meg, azt mondom: ver a balsors, nehéz az élet. Pedig Ő közeledik hozzánk, hogy megismertesse magát. Nem véletlen, hogy az Úr Jézus az emmausi tanítványokkal éppen a kenyér megszegésével ismerteti meg magát. Tudjuk mi ez, az Úrvacsora szentsége. A keresztyén ember azért járul gyakran az Úr asztalához, hogy a kenyér megszegéséről megismerje azt az élő Krisztust, Aki éppen ebben a szentségben adja magát legigazibb lényegében. Krisztus nélkül nem lehet Krisztust megismerni, aki pedig Őt meg nem ismeri, Istent sem ismeri, mert hiszen senki sem juthat az Atyához, hanem csak Őáltala. Az Isten igen magasan van, mi Őt soha meg nem ragadhatjuk. Istent Jézusban ismerjük és ragadjuk meg.

Van valahol e világon egy híres képtár, amelynek mennyezetét gyönyörű festmények díszítik. Emberek ezrei jártak oda és nézték félórakon keresztül felfelé néző szemmel, fásasztó testtartással, de így nem lehetett zavartalanul megnézni. Ezért a képtár igazgatósága elhatározta, hogy segít a bajon: a mennyezet alatt a padlózatot egy tükörré tette, azóta nem kell felfelé nézni, most már lefelé lehet nézni, s ugyanazt látom, mert a padlózat visszatükrözi a mennyezet képét. Mit akart az ember a bábeli toronnyal? Felmenni az Istenhez, hogy megismerje. Sok más ezer kudarcba fulladó igyekvésével azt próbálta elérni, hogy megismerje az Istent, de nem sikerült, belefáradt, visszahullott. A bűneset óta nem lehet az Istent a mi vaksi szemünkkel meglátni. Ezt az Isten úgy oldotta meg, hogy lejött a magasságból a mélybe. Nekünk nem kell többé felfelé nézni, hanem emberi szintünkön ragadhatjuk meg az Istent az Úr Jézusban.

Ezért olyan fontos, hogy megismerjük az Úr Jézust: mert aki Őt megismerte, megismerte az Istent. Mi tudjuk: *"az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, egyedül örökkévaló Isten."*

Így mentek végig az emmausi vándorok az úton örömtelenül, míg Krisztus meg nem vidította szívüket: értetlenül, süketen, vakon, míg Krisztus meg nem magyarázta nekik a Szentírást. Ott volt mellettük az Úr, mégsem ismerték meg Őt, míg Ő maga ki nem nyilvánította magát előttük.

Ha valaki most meg akarná írni életed énekét, vajon nem így kellene-e neki kezdeni:
Emmausnak tart egy vándor,
Lelke oly bús, csüggeteg,
Arca ázik könnyhullástól,
keblét gond tépte meg!

Nézd, Húsvét második ünnepén itt voltál az Isten házában! Ne hidd, hogy véletlen volt és hiába volt: Isten Lelke hozott téged ma ide az Ő Igéje hallására. Lásd meg, hogy Isten azt akarja, hogy segítsen rajtad: örömtelen életed örömtelivé váljék, süket füled, vak szemed kinyíljék, krisztustalan életedbe bevonulhasson az Úr. Azt akarja, hogy átszövegezhesse neked Húsvét hétfő énekét így:

Emmausnak tart egy vándor,
Lelke nem bús, csüggeteg,
Arca ragyog boldogságtól,
Szívét öröm tölti meg!

Miért bandukolnék én Emmaus felé árván, bánatosan, mikor én Krisztussal mehetek ketten, boldogan?

Ámen.